

SOTAKYSYMYSTÄ KOSKEVIA PERIAATTEELLISIA NÄKÖKOHTIA

Sveitsin vasemmistososialidemokraattien keskuudessa ollaan täysin yksimielisiä siitä, että juuri nykyisen sodan yhteydessä on välttämättömästi kieltäydyttävä periaatteessa isänmaan puolustuksesta. Proletariaatti tai ainakin sen parhaimmisto suhtaantuu niin ikään kielteisesti isänmaan puolustukseen.

Siis yleensä nykyisen sosialistisen liikkeen ja m.m. Sveitsin sosialistisen puolueen ajankohtaisimman kysymyksen suhteen ollaan nähtävästi kyllin yksimielisiä. Mutta jos asiaa tarkastellaan lähemmin, niin päädymme välttämättömästi siihen johtopäätökseen, että tuo yksimielisyys on vain *näennäistä*.

Itse asiassa ei ole lainkaan selvää käsitystä siitä — yksimielisyydestä puhumattakaan,— että kielteisen kannan esittäminen isänmaan puolustuksesta on jo sinänsä teko, mikä *vaatii tavattoman korkeaa* vallankumouksellista tietoisuutta samoin kuin vallankumouksellista toimintatarmoakin puolueelta, joka sen esittää,— edellyttäen tietenkin, ettei tuo julkilausuma jää pelkäsi fraasiksi. Ja se jää silloin pelkäsi fraasiksi, jos noin vain julistetaan kieltäydyttävän maanpuolustuksesta tekemättä itselleen tiliä siitä, t.s. käsittämättä sitä, mitä vaatimuksia se asettaa, ja ymmärtämättä, että puolueen *koko propaganda-, agitaatio- ja järjestötyössä*, sanalla sanoen koko toiminnassa on saatava aikaan perinpohjainen muutos, että se on „uudistettava” (Karl Liebknechtin sanontaa käyttäkseni) ja mukautettava *suurimpia* vallankumoustehtäviä vastaavaksi.

Ajatelkaamme tarkasti, mitä oikeastaan merkitsee isänmaan puolustuksesta kieltäytyminen, mikäli käsitämme sen

poliittiseksi ohjauseeksi, joka *otetaan vakavalta kannalta ja aiotaan todella toteuttaa.*

Ensiksi. Me kehotamme kaikkien sotivien maiden ja kaikkien sodanvaarassa olevien maiden proletaareja ja riistonalaisia kieltäytymään puolustamasta isänmaata. Eräiden sotivien maiden kokemuksesta tiedämme nyt jo aivan tarkasti, mitä *todellisuudessa* merkitsee kieltäytyä puolustamasta isänmaata nykyisessä sodassa. Se merkitsee nykyisen porvarillisen yhteiskunnan kaikkien perustojen kieltämistä ja nykyisen yhteiskuntajärjestelmän juurien katkomista ei ainoastaan teoriassa eikä vain „yleensä”, vaan käytännössä, välittömästi, juuri nyt. Eikö ole selvää, että se voidaan tehdä *vain* sillä ehdolla, ettemme pelkästään teoriassa päädy siihen mitä varmimpaan vakaumukseen, että kapitalismi on jo täysin kypsä sosialismiksi muutettavaksi, vaan myönnämme tuon sosialistisen mullistuksen, t.s. sosialistisen vallankumouksen, toteuttamisen mahdolliseksi käytännössä, välittömästi, heti?

Tämä seikka kuitenkin unohdetaan miltei aina, kun puheena on isänmaan puolustuksesta kieltäytyminen. Parhaassa tapauksessa suostutaan myöntämään „teoreettisesti”, että kapitalismi on jo kypsä sosialismiksi muutettavaksi, mutta *ei haluta edes kuulla puhuttavan siitä, että puolueen koko toiminta on muutettava heti ja perinpohjaisesti välittömän edessäolevan sosialistisen vallankumouksen hengen mukaiseksi!*

Kansa ei ole muka valmis siihen!

Tuo on kuitenkin naurettavan epäjohdonmukaista. Joko — tai. Meidän on joko heti pidättäydyttävä julistamasta isänmaan puolustuksen kieltämistä tai kehitettävä tai alettava kehittää *heti* järjestelmällistä propagandaa välittömästi suoritettavan sosialistisen vallankumouksen hyväksi. Tietyssä mielessä „kansa” *ei* tietenkään ole „valmis” kieltäytymään maanpuolustuksesta *eikä* liioin suorittamaan sosialistista vallankumousta, mutta siitä ei seuraa, että meillä olisi oikeus lykätä kahdella vuodella — — — kahdella vuodella! — — sellaisen järjestelmällisen valmistelun alkua!

Toiseksi. Mikä asetetaan isänmaan puolustuksen ja kansalaisrauhan asiaa ajavan politiikan vastapainoksi? Vallankumouksellinen sodanvastainen kamppailu, „vallankumoukselliset joukkoesiintymiset”, sellaisina kuin ne hyväksyttiin vuonna 1915 Aaraan puoluepäivien päätöslauselmassa. Tuo

päätös on epäilemättä mainio, mutta... mutta noiden puoluepäivien jälkeinen puolueen historia, puolueen *todellinen* politiikka todistavat, että päätös on jäänyt *paperille!*

Mikä on vallankumouksellisen joukkotaistelun *päämäärä?* Siitä puolue ei ole sanonut mitään virallisesti eikä siitä yleensäkään puhuta. Joko pidetään ilmeisenä tai myönnettään suoranaisesti, että sen päämääränä on „*socialismi*”. Kapitalismin (eli imperialismin) vastakohtaksi asetetaan sosialismi.

Mutta juuri se onkin (teorian kannalta) mitä epäjohtomukaisinta ja vailla käytännöllistä sisältöä. Se on epäjohtomukaista, koska se on *liian* ylimalkaista, liian epämääräistä. Eivät ainoastaan kautskylaiset ja sosialishovinistit, vaan myös monet porvarilliset sosiaalipoliitikot tunnustavat nykyään päämääräksi „socialismin” ylipäänsä, kapitalismin (eli imperialismin) vastakohtaksi. Mutta nyt ei ole kysymyksessä kahden yhteiskuntajärjestelmän yleinen vastakkainasettelu, vaan se *konkreettinen* päämäärä, johon pyritään käymällä *konkreettista* „vallankumouksellista joukkotaistelua” *konkreettista* pahaa, nimittäin *nykyistä* kallista aikaa, *nykyistä* sodanvaaraa tai *nykyistä* sotaa vastaan.

Vuosien 1889—1914 II Internationale kokonaisuudessaan asetti sosialismin yleensä kapitalismin vastakohtaksi ja kärsi vararikon *juuri* tämän liian yleisen „yleistämisen” vuoksi. Se ei ottanut huomioon nimenomaan sitä aikakaudelleen leimaa antavaa pahaa, jota Fr. Engels jo miltei 30 vuotta sitten, tammikuun 10 pnä 1887, luonnehti seuraavin sanoin:

„...Itse sosialidemokraattisessa puolueessa, siinä luvussa myös valtiopäiväryhmässä, saa sijaa tietynlainen pikkuporvarillinen sosialismi. Se ilmenee siten, että nykyaikaisen sosialismin peruskatsomukset ja vaatimus kaikkien tuotannonvälineiden muuttamisesta yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi tunnustetaan oikeiksi, mutta *sen toteuttamisen selitetään olevan mahdollista vasta kaukaisessa, käytännöllisesti katsoen epämääräisessä tulevaisuudessa. Siten nykyajan tehtäväksi määritellään vain pelkkä sosiaalinen paikkaileminen...*” („Asuntokysymyksestä”, Esipuhe)⁶⁸.

„Vallankumouksellisen joukkotaistelun” konkreettisena päämääränä voivat olla vain sosialistisen *vallankumouksen*

konkreettiset tehtävät *eikä* yleensä „socialismi”. Kun kehoitetaan osoittamaan tarkasti nämä konkreettiset tehtävät — niin kuin tekivät hollantilaiset toverit „Kansainvälisen Sosialistisen toimikunnan bulletiin” 3. numerossa (Bern, helmikuun 29 p:nä 1916) julkaistussa ohjelmassaan: valtionvelkojen mitätöinti, pankkien pakkoluovutus, kaikkien suur-yritysten pakkoluovutus,— kun kehoitetaan sisällyttämään puolueen viralliseen päätöslauselmaan tällaisia täysin konkreettisiä tehtäviä ja selostamaan niitä järjestelmällisesti mitä helppotajuisimmassa muodossa jokapäiväisen puoluepropagandan ja -agitaation avulla kokouksissa, parlamenttipuheissa, aloitteiden muodossa, niin silloin jälleen saadaan se sama viivyttävä tai karttava, läpeensä sofistinen vastaus, että kansa ei ole muka vielä valmis siihen j.n.e.!

Mutta siitähän juuri onkin kysymys, että alettaisiin nyt heti tuo valmistelu ja suoritettaisiin sitä jatkuvasti!

Kolmanneksi. Puolue „on tunnustanut” vallankumouksellisen joukkotaistelun. Hyvä on. Mutta *kykeneekö* puolue saamaan aikaan jotakin sen tapaista? Valmistautuuko se siihen? Tutkiiko se *näitä* kysymyksiä, kokoako se vastaava ainesta, muodostaako se *vastaavanlaisia* elimiä ja järjestöjä ja käsittelee se kansan keskuudessa ja yhdessä kansan kanssa vastaavanlaisia kysymyksiä?

Eikö mitä! Puolue pysyttelee itsepintaisesti kauttaaltaan vanhoilla, vain parlamentaarilla, vain tradeunionistisilla, vain reformistisilla, vain legaalilla raiteilla. On aivan ilmeistä, että puolue on edelleenkin *kykenemätön* edistämään ja johtamaan vallankumouksellista joukkotaistelua ja että se ei lainkaan valmistaudu siihen. Vanha rutiini on vallitsevana ja „uudet” sanat (kieltäytyminen isänmaan puolustuksesta, vallankumouksellinen joukkotaistelu) — jäävät *vain sanoiksi!* Mutta vasemmistolaiset eivät sitä tajua eivätkä kaikkialla, kaikilla puolueyön aloilla kokoa järjestelmällisesti ja sisukkaasti voimiaan taisteluun tuota pahaa vastaan.

Ei voi muuta kuin kohauttaa olkapäitään, kun lukee esim. seuraavan lauseen (viimeisen lauseen) sotakysymystä koskevista Grimmin teeseistä:

„Puolue-elinten on yhdessä maan ammattijärjestöjen kanssa ryhtyttävä siinä tapauksessa (i.s. kehottaessaan sodanvaaran uhatessa rautatieläisiä joukkolakkoon j.n.e.) kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin”.

Nämä teesit julkaistiin viime kesänä, ja syyskuun 16 p:nä 1916 „Schweizerische Metallarbeiterzeitungista”⁶⁹, johon toimittajat O. Schneeberger ja K. Dürr ovat laittaneet nimensä, saatiin lukea seuraava lause (olin vähällä sanoa: seuraava *virallinen vastaus* Grimmin teeseihin eli hurskaksiin toivomuksiin):

„...Peräti pahalta tuntuu... lause: „työläisellä ei ole isänmaata” tällaisena ajankohtana, kun koko Euroopan työläisten valtaenemmistö on jo kaksi vuotta seisonut rinta rinnan porvariston kanssa taistelukentällä vastustamassa isänmaansa „vihollisia” ja kun kotiin jääneet tahtovat „kestää”, puutteesta ja ahdingosta huolimatta. *Samaa havait-sisimme epäilemättä Sveitsissäkin, jos jokin ulko-valtio hyökkäisi kimppuumme!!!*”

Eikö se ole „kautskylaista” politiikkaa, voimattomien fraasien, vasemmistolaisten julistusten ja opportunistisen käytännön politiikkaa, kun toisaalta ehdotetaan sellaisia päätöslausemia, että puolueen on „yhdessä ammattijärjestöjen kanssa” kehotettava vallankumouksellisiin joukkolakoihin, mutta toisaalta ei taistella millään tavoin *grüttiläistä*, t.s. sosialipatrioottista, reformistista, legaalisuuteen rajoittuvaa *suuntaa* ja sen kannattajia vastaan puolueessa ja ammattiyhdistyksissä?

Onko se joukkojen „kasvattamista” vai joukkojen hajottamista ja demoralisoimista, kun niille ei sanota ja todisteta *joka päivä*, että „johtavat” toverit O. Schneeberger, K. Dürr, P. Pflüger, H. Greulich, Huber ja *monet* muut ovat *juuri samanlaisten* sosialipatrioottisten katsomusten kannalla ja harjoittavat *juuri sitä samaa* sosialipatrioottista politiikkaa, jonka Grimm niin „miehuullisesti” paljastaa ja jota hän ruuskii... kun kysymyksessä ovat *Saksan saksalaiset* eivätkä sveitsiläiset? Ruuskitaan ulkomaalaisia, suojellaan „omia” „maanmiehiä”... sekö on „internationalistista”? sekö on „demokraattista”?

Herman Greulich on kuvaillut Sveitsin työläisten asemaa, Sveitsin sosialistisen liikkeen kriisiä sekä sosialistisen puolueen *sisällä* harjoitetun grüttiläisen politiikan *olemusta* seuraavin sanoin:

„...Elintaso on kohonnut hyvin vähän ja vain proletariaatin huippukerosten (huomaal huomaal!) osalta. Varsinaiset työläisjoukot elävät edelleenkin puutteen, huolien ja ahdingon aikaa. Sen vuoksi herää tämän tästä epäily, onko tähän asti kulkemamme tie oikea. Arvostelijat etsivät uusia teitä ja perustavat toiveensa erikoisestikin entistä jyrkempään esiintymiseen. Siihen suuntaan tehdään yrityksiä, jotka säännöllisesti (?)

epäonnistuvat (??) ja pakottavat yhä vaativammin palaamaan entiseen taktiikkaan" (eiköhän tässäkin ajatuksen isänä ole halu?)... „Ja sitten puhkesi maailmansota... Elintason tavaton aleneminen, mikä on saattanut puutteeseen nekin kerrokset, joiden elämä aikaisemmin oli vielä siedettävää, voimistaa vallankumouksellisia mielialoja" (huomaa! huomaa!)... „Puoluejohto ei todellakaan ole ollut tehtäviensä tasalla ja on ollut liian altis (??) hurjapäiden vaikutukselle (niinkö? vai niin?)... Grütli-liiton keskuskomitea ottaa ajaakseen „käytännöllistä kansallisuuspolitiikkaa" aikoen ajaa sitä puolueen ulkopuolella... Miksei se ole tehnyt sitä puolueen sisällä?" (huomaa! huomaa!) „Miksi se on miltei aina jättänyt minun tehtäväkseni käydä taistelua ultraradikaaleja vastaan?" („Avoin kirje Hottingenin Grütli-liitolle", syyskuun 26 pnä 1916).

Sillä tavalla puhuu Greulich. Siis asianlaita ei ole süin-kaan niin, että eräät „pahansuopaiset ulkomaalaiset" (niin kuin puolueeseen kuuluvat grüttiläiset salassa ajattelevat tai vihjailevat lehdistössä ja kuten puolueeseen kuulumattomat grüttiläiset väittävät julkisesti) tahtovat kärsimättömyytensä puuskassa tuoda vallankumouksellisuutta työväenliikkeeseen, jota he katselevat „ulkomaalaisten silmälasien" läpi. Ei. Ei kukaan muu, vaan Herman Greulich, joka politiikassa esittää tosiasiallisesti samanlaista osaa kuin porvarillinen työministeri demokraattisessa pikkuvaltiossa, ilmoittaa meille, että vain työläisten huippukerrosten asema on jonkin verran parantunut, jota vastoin *joukot* ovat edelleenkin puutteessa, ja että „vallankumouksellisten mielialojen voimistumisen" syynä eivät ole kirotut ulkomaalaiset „yllyttäjät", vaan „elintason tavaton aleneminen".

Siis?

Siis se pitää ehdottomasti paikkansa, jos sanomme:

Sveitsin kansa tulee *joko* näkemään nälkää, ja nälänhätä sitä paitsi viikko viikolta yhä pahenee, ja olemaan joka päivä vaarassa joutua vedetyksi imperialistiseen sotaan, t.s. tapetuksi kapitalistien etujen vuoksi, *tai* se tulee seuraamaan proletariaattinsa parhaimmiston neuvon, kokoamaan kaikki voimansa ja suorittamaan sosialistisen vallankumouksen.

Sosialistisen vallankumouksenko? Utopiaa! Se on „kaukainen, käytännöllisesti katsoen epämääräinen" mahdollisuus!...

Se ei ole yhtään sen utooppisempaa kuin kieltäytyminen puolustamasta isänmaata nykyisessä sodassa tai vallan-

kumouksellinen joukkokamppailu tätä sotaa vastaan. Ei pidä huumata itseään sanoilla eikä antaa pelotella itseään sanoilla. Miltei jokainen on valmis hyväksymään sodanvastaisen vallankumouksellisen taistelun, mutta käsitettäköön myös se, miten valtava on tuo tehtävä — lopettaa tällainen sota vallankumouksen avulla! Ei, se ei ole utopiaa. Vallankumous *voimistuu* kaikissa maissa, eikä *nyt* ole kysymys siitä, pitäisikö edelleenkin elää rauhassa ja siedettävästi vai olisiko lähdeittävä seikkaillemaan. Päinvastoin, nyt on kysymys siitä, pitäisikö nähdä nälkää ja mennä teurastettavaksi *muiden, vieraiden etujen vuoksi* vai olisiko ryhdyttävä suuriin uhrauksiin sosialismin, ihmiskunnan $\frac{9}{10}$:n etujen vuoksi.

Sosialistinen vallankumous on muka utopiaa! Mutta Sveitsin kansalla ei luojan kiitos ole „itsenäistä” eli „riippumatonta” kieltä, vaan se puhuu kolmea maailmankieltä, joita puhutaan sotaa käyvissä naapurivaltioissa. Sen vuoksi ei ole mitään ihmettelemistä, jos Sveitsin kansa tietää hyvin, mitä noissa valtioissa tapahtuu. Saksassa on menty niin pitkälle, että *yksi keskus* ohjaa *66 miljoonan ihmisen* talouselämää, yksi keskus järjestelee *66-miljoonaisen* väestön kansantaloutta, että kansan suurelta enemmistöltä on vaadittu mitä raskaimpia uhreja ja kaikki tämä on tehty vain siksi, että „30.000 ylimmällä portaalla olevaa” voisivat pistää taskuunsa sodan tuottamia miljardivoittoja ja miljoonat ihmiset tuhoutuisivat suurlahtauksessa noiden kansakunnan „jaloimpien ja parhaimpien” edustajien hyödyksi. Voidaanko tosiaankin näiden *tosiasioiden* ja tämän *kokemuksen* valossa pitää „utopiana” sitä, että pieni kansa, jolla ei ole monarkiaa eikä junkkereita ja joka on saavuttanut kapitalismin varsin korkean kehitystason ja järjestäytyneet erilaisiksi liitoiksi ehken paremmin kuin muiden kapitalististen maiden kansat, — että tällainen kansa, *pelastaakseen itsensä nälänhädältä ja sodanvaaralta*, tekee *se n s a m a n*, mitä on kokeiltu käytännössä Saksassa; ero tulee olemaan tietysti siinä, että Saksa tapattaa ja saattaa raajarikoiksi miljoonia ihmisiä, jotta muutamat harvat voisivat rikastua, saada Bagdadin, vallata Balkanit, jota vastoin Sveitsissä on pakkoluovutettava omaisuus korkeintaan 30.000 porvarilta, t.s. heitä ei tarvitse tuhota, vaan heidät tulee tuomita „hirveän” kohtalon omiksi, siihen, että he saavat „*vain*” 6—10 tuhannen frangin tulot ja joutuvat luovuttamaan

lopun loput sosialistiselle työväenhallitukselle, jotta kansa pelastettaisiin nälänhädältä ja sodanvaaralta.

Mutta eiväthän suurvallat tulisi koskaan sietämään sosialistista Sveitsiä, ja samat suurvallat tukahduttaisivat jätti-läismäisellä ylivoimallaan heti ensimmäiset sosialistisen vallankumouksen idut Sveitsissä!

Tämä pitäisi epäilemättä paikkansa, jos ensiksikin Sveitsin sosialistinen vallankumous voisi alkaa niin, että se *ei* herättäisi naapurimaissa solidaarista luokkaliikettä; toiseksi, jolleivät nuo suurvallat olisi auttamattomasti „näännytysodassa”, joka on jo tehnyt miltei kokonaan lopun kärsivällisimpienkin kansojen kärsivällisyydestä. Nyt sitä vastoin keskinäisissä vihollisuussuhteissa olevien suurvaltojen sotilaallinen sekaantuminen olisi vain alkua vallankumouksen puhkeamiselle koko Euroopassa.

Luuletteko minua ehken niin naiiviksi, että uskon „suostuttelujen avulla” voitavan ratkaista sellaiset kysymykset kuin sosialistisen vallankumouksen kysymys?

Ei. Tahdon ainoastaan *havainnollistaa* ja vieläpä vain yhtä *osakysymystä*: sitä, mikä *muutos* pitäisi tapahtua puolueen koko propagandatyössä, jos tahdottaisiin suhtautua todella vakavasti sellaiseen kysymykseen kuin *kieltäytymisen isänmaan puolustuksesta!* Tämä on *vain* havainnollistamista ja *vain* yhden osakysymyksen havainnollistamista — mitään enempää en tavoittele.

Kerrassaan virheellistä olisi olettaa, että voidaksemme käydä välitöntä taistelua sosialistisen vallankumouksen puolesta me voisimme tai meidän pitäisi luopua taistelemasta uudistusten hyväksi. Ei millään muotoa. Emmehän voi tietää, kuinka pian onnistutaan saamaan voitto, kuinka pian objektiiviset olot tulevat sellaisiksi, että *tu*o vallankumous voi koittaa. Meidän on tuettava joukkojen taloudellisen ja poliittisen aseman kaikkea parantamista, kaikkea todellista parantamista. Me ja reformistit (s.o. Sveitsissä grütliläiset) emme eroa toisistamme siinä, että me vastustamme ja he puolustavat uudistuksia. Ei sinnepäinkään. He rajoittuvat uudistuksiin ja alentuvat sen vuoksi olemaan — „Schweizerische Metallarbeiterzeitungin” (№ 40) erään (peräti harvinaisen!) vallankumousmielisen työntekijän sattuvan sanonnan mukaisesti — pelkkinä „kapitalismin sairaanhoitajattarina”. Me sanomme työläisille: äänestäkää suhteellisten j.n.e. vaalien puolesta, mutta älkää rajoittuko

toiminnassanne siihen, vaan ennen kaikkea levittää jatkuvasti ajatusta heti suoritettavasta sosialistisesta vallankumouksesta, valmistautukaa tuohon vallankumoukseen ja tehkää kautta koko linjan sen mukaisia perinpohjaisia muutoksia puolueen koko toiminnassa. Porvarillisen demokratian oloissa joudumme varsin usein ottamaan jonkin tietyn kannan monen monien pienten ja peräti pienten uudistusten suhteen, mutta meidän on osattava esittää tai opittava esittämään kantamme uudistusten puolesta *niin* (sillä tavalla), että — sanoisinko suuremman selvyuden vuoksi hieman yksinkertaisesti — puhumme jokaisessa puolituntisessa puheessa 5 minuuttia reformista ja 25 minuuttia tulevasta vallankumouksesta.

Sosialistinen vallankumous on mahdoton ilman raskasta, monia uhreja vaativaa vallankumouksellista joukkotaistelua. Mutta se olisi epäjohdonmukaista, jos hyväksyttäisiin vallankumouksellinen joukkotaistelu ja pyrkimys lopettaa heti sota — ja samaan aikaan kieltäydyttäisiin heti suoritettavasta sosialistisesta vallankumouksesta! Edellinen ilman viimeksi mainittua on nollanarvoista, pelkkää puhetta.

Ei voida välttää myöskään ankaraa *puolueen sisäistä taistelua*. Ja se olisi vain kieroilua, ulkokultaisuutta ja strutsin menettelyn mukaista poroporvarillista politiikkaa, jos kuvittelisimme, että Sveitsin sosialidemokraattisessa puolueessa *voi* yleensä vallita „sisäinen rauha”. Kysymys ei ole näin: joko „sisäinen rauha” tai „sisäinen puoluetaitelu”. Huomatakseen sellaisen olettamuksen täysin virheelliseksi ei tarvitse muuta kuin lukea edellä mainittu Herman Greulichin kirje ja tarkastella muutamien viime vuosien aikaisia puoluetapahtumia.

Todellisuudessa kysymys on näin: *joko* puolueen sisäisen taistelun *nykyiset* salaiset *muodot*, jotka vaikuttavat demoralisoivasti joukkoihin, *tai* internationalistisen vallankumouksellisen virtauksen ja grütliläisen suunnan välinen avoin, periaatteellinen taistelu niin puolueen sisällä kuin sen ulkopuolellakin.

Sellainen „sisäinen taistelu”, jossa H. Greulich käy „ultraradikaalien” eli „hurjapäiden” kimppuun nimeämättä tarkoin näitä hirviöitä ja määrittelemättä tarkasti heidän

politiikkaansa — ja R. Grimm julkaisee „Berner Tagwacht” * lehdessä artikkeleja, jotka ovat täynnä vihjauksia ja joista 99 lukijaa sadasta ei ymmärrä tuon taivaallista, artikkeleja, joissa sadatellaan „ulkomaalaisten silmälasien läpi katsovia” eli Grimmille epämieluisen päätöslauselmaehdotusten „tosiasiallisia alkuunpanijoita”, — sellainen sisäinen taistelu *demoralisoi* joukkoja, jotka käsittävät tai arvaavat sen olevan eräänlaista „johtajien keskinäistä rettelöintiä” *ymmärtämättä, mistä oikeastaan on kysymys.*

Mutta sellainen taistelu, jossa puolueen *sisäinen* grütiläinen suunta — ja se on merkitykseltään paljon tärkeämpi ja vaarallisempi kuin puolueen ulkopuolinen — on pakotettu taistelemaan *avoimesti* vasemmistolaisia vastaan ja kumpikin *suunta* tulee kaikkialla esittämään omia katsomuksiaan ja harjoittamaan omaa politiikkaansa sekä käymään keskenään *periaatteellista* taistelua antaen puoluetoverijoukkojen eikä yksinomaan „johtajien” *todellakin* ratkaista tärkeät periaatekysymykset,— sellainen taistelu on välttämätöntä ja hyödyllistä, se *kasvattaa joukkoja* itsenäisiksi ja kykeneviksi täyttämään maailmanhistoriallisen vallankumoustehtävänsä.

Kirjoitettu saksaksi joulukuussa 1916

*Julkaistu ensi kerran v. 1931
XVII Lenin-rokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan
Käännös saksan kielestä*

* — „Bernin Vartio”. *Toim.*